

Pytania prejudycjalne

1. Czy sytuacja opisana w postanowieniu stanowi przejęcie przedsiębiorstwa lub zakładu w taki sposób, że doszło do przeniesienia przedsiębiorstwa „ICTS” na skarżące przedsiębiorstwo „SECURITAS” w wyniku przeprowadzenia przetargu publicznego, w którym zamówienie zostało udzielone skarżącemu „SECURITAS”, który wygrał ów przetarg na świadczenie usług ochrony mienia i osób w porcie Ponta Delgada na wyspie Świętego Michała (Azory) i stanowi ona przejęcie jednostki gospodarczej w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady nr 2001/23/WE⁽¹⁾ z dnia 12 marca 2001 r.?
2. Czy sytuacja opisana w postanowieniu stanowi zwykle następstwo prawne konkurujących ze sobą przedsiębiorstw w wyniku udzielenia zamówienia na świadczenie usług przedsiębiorstwu wybranemu we wspomnianym przetargu publicznym w taki sposób, że wyłączona ona zostaje z pojęcia przejęcia przedsiębiorstwa lub zakładu w rozumieniu wspomnianej dyrektywy?
3. Czy sprzeczny z prawem wspólnotowym dotyczącym definicji przejęcia przedsiębiorstwa lub zakładu wynikającej z dyrektywy Rady nr 2001/23/WE z dnia 12 marca jest pkt 2 klauzuli 13 wyżej wymienionej Zbiorowej Umowy o Pracę zawartej pomiędzy AES [Associação de Empresas de Segurança Privada (stowarzyszeniem przedsiębiorstw prywatnych ochrony mienia)] AESIRF [Associação Nacional das Empresas de Segurança krajowym stowarzyszeniem przedsiębiorstw ochrony mienia] i STAD [Sindicato dos Trabalhadores dos Serviços de Portaria, Vigilância, Limpeza Domésticas e Atividades Diversas (związkiem zawodowym pracowników sektora usług dozorczych, nadzoru, sprzątnia domu i innych)] a także innymi związkami zawodowymi, w zakresie, w jakim stanowi on, że: „pojęciem przeniesienia przedsiębiorstwa lub zakładu nie jest objęta utrata klienta przez podmiot gospodarczy w wyniku udzielenia zamówienia na usługę innemu podmiotowi”?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz. U. 2001, L 82, s. 16).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 4 lutego 2016 r. w sprawie T-287/11,
Heitkamp BauHolding GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 12 kwietnia 2016 r. przez
Dirka Andresa (syndyka masy upadłościowej spółki Heitkamp BauHolding GmbH), dawniej
Heitkamp Bauholding GmbH**

(Sprawa C-203/16 P)

(2016/C 211/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Dirk Andres (syndyk masy upadłościowej spółki Heitkamp BauHolding GmbH) (przedstawiciele: W. Niemann, S. Geringhoff, P. Dodos, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie części sentencji wyroku Sądu z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie T-287/11 w zakresie, w jakim oddalono w niej skargę (pkt 2 i 3 sentencji), oraz stwierdzenie nieważności, z uwzględnieniem żądań przedstawionych w pierwszej instancji, decyzji Komisji 2011/527/UE z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie pomocy państwa C 7/10 (ex CP 250/09 i NN 5/10) przyznanej przez Niemcy („KStG, Sanierungsklausel”) ⁽¹⁾;
- posiłkowo, uchylenie części sentencji wskazanego wyżej wyroku Sądu w zakresie, w jakim oddalono w niej skargę (pkt 2 i 3 sentencji), oraz przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty:

W pierwszym rzędzie wnoszący odwołanie twierdzi, że dopuszczono się uchybień proceduralnych. Sąd nie uzasadnił swych ustaleń dotyczących zdefiniowania układu odniesienia, selektywnego charakteru środka i jego uzasadnienia, względnie uzasadnił te ustalenia w sposób wewnętrznie sprzeczny, a jednocześnie, poprzez nieuwzględnienie argumentów wnoszącego odwołanie, naruszył przy tym jego prawo do bycia wysłuchanym.

Ponadto wnoszący odwołanie utrzymuje, że dopuszczono się naruszenia art. 107 TFUE, a na poparcie tego twierdzenia podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, Sąd nieprawidłowo zdefiniował układ odniesienia, gdyż, myśląc ze sobą pierwszy i drugi stopień kontroli selektywności, niesłusznie uznał za obowiązującą zasadę ogólną uregulowanie przewidujące wyłączenie wykorzystania strat na podstawie § 8c ust. 1 KStG, zaś zachowanie strat na podstawie klauzuli restrukturyzacji zawartej w § 8c ust. 1a KStG uznał za wyjątek od tej zasady. Sąd nie uwzględnił przy tym okoliczności, że klauzula restrukturyzacji jest elementem powszechnego, opartego na niemieckim prawie konstytucyjnym normalnego podatkowego trybu przenoszenia strat na podstawie § 10d EStG.

Po drugie, Sąd niesłusznie uznał klauzulę restrukturyzacji za selektywną. Sąd nie wziął pod uwagę tego, że klauzula restrukturyzacji nie określa swego podmiotowego zakresu zastosowania, ale przeciwnie – jest dostępna dla wszystkich przedsiębiorstw, bez względu na ich rodzaj czy przedmiot działalności. Klauzula restrukturyzacji ma zastosowanie w jednakowym zakresie do wszystkich przedsiębiorstw, które znalazły się w trudnej sytuacji gospodarczej. W tym kontekście Sąd nie wziął również pod uwagę tego, że – z punktu widzenia właściwego celu uregulowań dotyczących przenoszenia strat, a mianowicie wyeliminowania ryzyka nadużyć przy wykorzystywaniu strat – przedsiębiorstwa będące w trudnej sytuacji i przedsiębiorstwa zdrowe nie znajdują się w sytuacjach porównywalnych pod względem faktycznym i prawnym. W typowych przewidzianych przez ustawodawcę przypadkach stosowania klauzuli restrukturyzacji wykluczone są nadużycia związane z wykorzystywaniem strat.

Po trzecie, Sąd w każdym razie niesłusznie uznał klauzulę restrukturyzacji za nieuzasadnioną. Wnoszący odwołanie utrzymuje, że klauzula restrukturyzacji nie ma na celu wspierania przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji, ale zmierza do zapewnienia, aby przedsiębiorstwa te były opodatkowane zgodnie z zasadą zdolności płatniczej, co stanowi cel nierozdzielnie związany z niemieckim systemem podatkowym. W szczególności w efekcie zatrzymania strat tzw. zyski pozorne, wynikające z rezygnacji z wierzytelności z tytułu pożyczek, zostają ostatecznie zwolnione z podatku w wyniku potrącenia ich ze stratami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 235, s. 26.

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 4 lutego 2016 r. w sprawie T-287/11,
Heitkamp BauHolding GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 14 kwietnia 2016 r. przez
Republikę Federalną Niemiec**

(Sprawa C-208/16 P)

(2016/C 211/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Heitkamp BauHolding GmbH, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie T-287/11 w zakresie, w jakim oddała on skargę jako bezzasadną;